

Tady je Matej Skaličský a tohle je Vinohradská 12.
Mimořádný příběh z Kolumbie přežili pát letadla a zůstali samy u prostředpralesa.
Děti ve věku jednoho roku až 13 let havarovali v džungli začátkem pátého.
14 dětí stracená v Kolumbijské džungli je naživu.
Vytále děti pomoci na výjaku z neprostupné džungle do vrtulní tým.
Díky a tohle džungle, které říkali.
40 dní v džungli kolumbijský zázrak příběh, který pod letamního prezidenta vstoupí do historie.
Pát letadla, nástrahy pralesa, velká pátrací akce a ve finále šťastný konec.
O tom všem vypráví Eduard Freizler ze zahraniční redakce, který se věnuje dění Výžní Americe.
Dnes je čtvrtek patnáctého června.
Ahoj, Edo, vítěj ve Vinohradské 12. po nějaké době.
Ahoj.
Budeme se bavit o velké správě, zaznamenal ji celý svět.
Čtyři děti se našli po 40 dnech v džungli, popádu letadla, živé.
Jsou v pořádku, jsou celá v pořádku?
Já myslím, že v pořádku jsou, oni se teď nacházejí o vojenské namusice v Bogotě.
Měli by tam být dva až tři týdny, lékaři jim dávají výživu,
mají tam psychologa, protože zažil jim určité trauma,
ale z poslání správy, že se jim darí celkem dobře.
Pro bývá nějaké vyšetřování toho, co se vlastně stalo,
proč spadlo letadlo, jak spadlo, proč nemohli 40 dní ty děti najít?
To letadlo spadlo kulito, může to byla malá cestna s jedním motorem
a podle dosavadního vyšetřování to vypadá, že ten motor se lahal
a to letadlo se zřítilo do nepřístupné husté džungle
a trvalo dokonce dva týdny, než se tytrovské našli.
To letadlo spadlo první května, 15. května, to letadlo, který našli
a začalo pátrání po těti, když zjistil, že ty děti zřejmě přežili
a někde putují džunglí.
Že to trvalo tak dlouho, tak kulito, může ta džungle je skutečně zalesněná, tak moc, že...
To je taková úplně zelená stěna, prostě tam...
Nevidíš na 20 metrů?
Nevidíš, a když ty vojáci pátraly po těch dětech,
tak měli mezi sebou roze stupy nějaké 10-20 metrů.
Przeže se báli, aby ty děti třeba neminuli.
Tak hustá, to džungle je.
Pojďme to od vyprávě celého začátku.
Ty, co řekl, prvního května, cesna, malá cesna 206 letí na tamazonskou džunglí
a na jednou se jí porouchá motor spadne?
V tom letadle byl tedy pilot, členi jednoho do Morodeho Kmené,
Magdalena Mokutuj, což byla máma těch dětí a čtyři děti.
Nejstarší Lesley 13 let, pak tam byl ještě tři další děti,
to byli tři holčičky a jeden chlapeček.
Ten nejmladší holčičce bylo v konce 11 měsíců
a v té džungli dokonce oslavela svoje první narozeniny

a ten chlapeček, to byli čtyři roky,
a ten tam zase oslavel pátej narozeniny.
Dokonce tá nejmlačí holčička se udělně naučila choditný džungli,
nebo začala dělat první kroky.
A letěli zo zruha 350 km vzálaného města,
kde je čekali ich otec,
který z jihu Kolumbie utekl před Partizány,
protože mu vyhrožovali smrtí.
Ona si ce vláda podepsala dohodu s FARC
s tou levicevou guerilou,
s kterou bojevala desítky let,
aby už na prvních žádný vlád se nedocházel.
Ale tam jsou pořád učití rebelové,
zvláš ELN, což je taková odnož těch FARC,
kteří pořád té armádě s vým způsobem zdorují,
ale hlavně jim jde od ty drogové stezky,
které chtěli kontrolovat legalní doli,
kde se prostě těží zlato,
takže na tím taky chtějí mít kontrolo obohacovat se,
takže oni to mudletomu Manuelovic
otec těch dětí vyhrožovali,
aby im prostě nezasaval do biznesu,
aby je nechal na pokoje.
On ze dne den zmizel,
pak zavolal Magdaléně svojí manželce,
vezmi děti, nastupte do letadla
a předlete za mnou,
a potom zkusíme třeba jít do Bogota
a začíc budu su nový život.
Proč oni nasedli do toho letadla?
To letadlo se tedy zřítilo někdy
doprostřed Amazonské džungle v Kolumbii.
Kolumbii je rozděláná na takzvené departamenty.
To letadlo spadlo mezi
Kaketa
a Guayváire,
což je napomeň zjít tedy Amazonské džungle
a takových jejich savan,
ho něm říkají východní savany,
totálně nepřístupný teren,
kde prakticky žijí jenom nomácké kmeny
a my víme, že některé z nich
mají minimální nebo vůbec žádný kontakt civilizací.
A co hlavně my o tom víme,

protože to musí odvyprávět ty děti?
Ne, tedka, protože dospělí přežili?
Jejný zdroj nemáme,
protože nikdo z těch dospělých
neprazežil ten pádletadla.
Ta leslí tedka řekla svému dědovi,
který byl naštivý ten emosnici,
že mama přežila další 4 dny,
než teda zesnula.
A ty děti nejdrív jedli
mouku ziukit se tomu říká,
to je takový ten maniok,
typický jílo domodných objevatel
v té oblasti.
Měl jeho na polubě toho letadla
asi 3 kg.
Tak to snědlé, a potom už neměli co jít,
tak se tedy vydali do té džungle
podle té nejstarší cery.
I matka řekla, děte si tam pomoc,
děte také ke svému odsy,
to je samozřejmě to, co udeň řekla
ta leslí, ta nejstarší cera.
Tak ty děti se tedy vydali
do Amazonského pralesa
a my víme,
že se jim dařilo
může, když Armada
a některé ty
domorodekmeny zahájili po nich pátrání
tak nacházeli
neustále indicie toho, že tím pralesem putují.
Byl tam pod hozená
Koenická LHF,
špiná váplenka,
nůžky,
gumičky do vlasu a takové dvěci.
Našli taky přístřešek
z palmového listí a z větví,
když se ty lidi snažili samozřejmě
zkovat, protože zrovna tohle
a že měli tu smůl ešte ke všemu,
že prakticky každý den byli zmoklí
a asi se jim

moc dobře nehojili nejruznější rány,
jako škrábance a podletiny,
ty už je utripili pod tý cestě,
jak říkám, to je zelená stěna
a tam se lehce zraníte.
Takže o ní popádu letadla
se vydali tou džunglí putovat
někam směrem tedy asi hledat civilizaci
nebo pomoc.
Ostatně jim to taky říkala matka
jejich, která tedy postupně umírala
se tou džunglí putovat
a mezi tím
už v Kolumbii, ale museli vědět,
že nějaká cestna do džungle spadla.
Oni sladovala na radaru,
takže oni věděli, že tam to letadlo
někde spadlo, ale na jít ho byl ten problém,
takže jen to obroučovalo dve týdy, než to našli.
Než našli i to letadlo, o které věděli
asi kde spadlo, ne, pokud jim zmizel z radaru.
Jasně, ale to jsou
stovky, stovky kilometru štvěrečních džungle,
takže to asi opravdu jako
duchy na jít malý letadlo, který spadne
do takového zeleného moře.
No a tak našli ty trosky, a teď se vydali hledat
děti, pokud...
Já se myslím, že děti zašli
nějaká na jít do džungle
a na jít prostě pytnou vodu.
Štěstí je, že to byly domorodé děti
a zvláště leslí, ta se uští džungly
dosta dobře vyznala, takže
šli prostě hledat nějaký potok a říčku.
A i kůli tomu vojáci našli
stopitě děti u jedné takové říčky
a že pytnou vodu,
si člověk může říct dobře, když prší,
tak proč nepějo, že jenom, že ta voda
třeba padá zrovna analistik
rosliny, která je do vata,
takže jako není to moc velká legrace.
Ale leslí věděla například,

jaký ovoce jí jste, jaký neje,
protože některý ovoce je taky
prucej do vatí.
A bylo to kvůli tomu, že
ta jí rodina
spodně to vyprávili jí strícové
a teď teď pro kolumbijská media
hrajina, jako napřížití.
Takže se učili prostě, jak postavit
nějaký přístřeží z brírodního materiálu
a znovu řekám, co v té
džunglí jít, co nejít, jak se tam chovat,
jak najít cestu k pytné vodě
a tak, takže i kvůli tomu
zřejmě ty děti přežili, kdyby to byli
děti bylo chů, tak asi neměli šanci.
A ještě musíme k tomu říct,
samozřejmě, že ta immunita těch do morodých
děti byla jiná, nebo je jiná,
než potencienál nejbyložský dětí.
Asi by byložské děti a teď
jsem teda, samozřejmě, nejsem odbodný,
kdyby chytli, třeba malá rejna
nebo něco takového.
No ne, tak jednostě těch dětí mělo jeden rok, ne?
No, to je asi ten největší zázrak,
že to malý děť
přežilo.
Ostatně, to byl vlastně dvojí zázrak,
jedna přežili pád letadl a pak přežili
40 dní v džungli.
No, jak velká ta pátrací akce byla,
když bychom byske úřady zjistili,
spadlo tady letadlo, našli jsme trošky,
podme hledat děti.
Do toho se zapil kdo všechno?
No, to bylo velmi emocionální.
Čtyři malé děti, stracené někde v džungli,
kde na něm můžu zautočit Jaguar,
Puma, nebo Anaconda.
Mě dovaté ovoce.
Přesně takové je to v panenské přírodě,
kde jsou opravdu jen ty nomácké kmíny,
k kzterý má ani civilizace, nemá pořadně kontakt.

Tak to o začátku byl atraktivní příběh.
A slidovala to opravdu celá Kolumbie.
Ta operace se menevala na děje?
Ta operace se menevala na děje Gustavo Petro.
Levicový prezident, který se vlastně moci
je tam půl roku 3.4.
Tak se sám angažoval a informoval
tu společnost. Ono dělal teda tu chybu,
že 17. května už na svůj twitter napsal,
že jsme je našli.
A to byla milná informace.
No, on tvrdil, že našli
jako ty děti.
Mělo špatné informace,
tak se omluvila ten tvíd, dokonce smazal
asi jeden později.
Nasadil teda do tej operace asi 150 vojáků,
asi 3 psy.
Tam ty děti hledali
nějakých 70 členů
do Morady Okmene
a mezi těma lidma,
kteří ty děti hledali byli i ten manuál.
Ten je jichotec.
Pročesali 100 km pro lesa
a pravdu za těch
a za ty 3 týdny bylo to drvalo,
tak probádely
asi každý kout, ale znov říkám,
jak nemáte žádný výhled
před sebe, tak je hrozně těžký.
Přece byla to je hlaku cessena,
s nespůsobem. A co se teď zjistilo,
že tvoje děda,
že ty děti se dokonce
báli, kdo zanimade,
protože slyšeli, ona to byla hlučná operace,
že oni k tomu měli samozřejmě
i vrtulníky z těch vrtulníků,
rozhazovali letáky,
neutíkejte.
Tak to mohli schazovat třeba i potraviny?
Schazovali i potraviny,
udejně tě děti,

ani jeden z nich nenašli,
ale možná se opravdu báli,
tak se skovali ve stromech,
aby je nenašli věděli, kdo zanimade,
a když si mohli myslel,
že jsou toto třeba nějaké tygyrelové skupě.
Třeba, ale přece jenom,
ty domoroci se,
a teď z toho nechci dělat žádnou pohádku,
ale ty domoroci se přezem po tý džungly pohybují o těši.
Z lesí
z megafónu
poušeli na hrávku jejich babičky,
v tom jejich dialektu,
která jim říkala
zůstaňte na místě,
my si pro vás jdeme, nebojte se jdeme vám na pomoc.
A ta oprac se trvala každý den 24 hodin,
pomoci infračerveného záření,
pomoci reflektoru,
tu džungly prohledávali prostě i v noci,
přeměli opravdu strah,
když je šanci děti na přežití.
Trvalo to, jak říkám, ještě jedno,
už poníklíkate 47 dní,
a ten okamžek, kde ty děti našli,
ten byli jaký, ten už mohli pobsat
i samotný ty dospilí,
ty, kteří hledali, tak kde ty děti našli na koniec.
První, kde je našel, tak byli jeden z těch psů,
belgický ovčák,
přes dělety, který jsem Né Wilson,
smutná správa je,
že se sam stratil tý džungly
z hledání.
A ten se k těm dětem dokonce přidala,
víme to, protože, jak teďka děti tráví
ten čas democný stědek na děti nakresilo
obrazek, jak dou, tou džunglí
a je tam nakresné i tedy ten pes
a i uněnapšaný Wilson.
Ten byl vlastně první, který se bolo,
že nějak něm jako dostal,
ale ty děti se,

přitom jsem putování dostali na nějakou mítinu,
kde nebylo moc stromů,
když bych z dálky moh vidět
a jeden z těch bojáků řekl,
že slyšeli plakat to batole.

No a tak se k ním samřejmě rozběhli
a první věta snad byla,
ten chlapec řekl,
moje máma zemřela,
to byla jedna z první vět
a leslík řekla, že moje hláta
jestli nebožu dál něco týdu.

A urletěli
asi nejdří do nějakého krajského města
a potom do Bogoty,
kde tedka se v něj stará tým lejkářom.
Už zanimá byly prezident.

Byl?
Sobotu myslím, se zanimá stavil.
On je považezé.

Z nějaké národní hrdiny až?
No za národní hrdiny,
on řekl, že to jsou děti džungla
a teď jsou to děti celé kolumbia.

Asi ke, esos niňů
jsou oj,
a to byl,
a když je to nenašli
z vysýlačky, které ozvalo
milágrom, milágrom, milágrom, milágrom,
což je zázrak pro každé z těch dětí.

A to je 40 dní,
jak už jsme řekli,
to je, to je, samozřejmě velký zázrak.
A když se správa byla teda zvěřeněná
potvrdená, tenhle dí v Bogotě vylezli
na balcony začali tleská,
a auto začali na klaxoni.

Mě je vupraud ta společnost
tímhle tím příběhem žila.
Ale nejenom v Kolumbii,
to tím živlá
velká části světa, kde se to objevilo
v Vesplavu.

No ne, to takhle jsem to nemyslel,
ale učitel i v České republice
ten příběh byl sledovaný.
Učitel jo, ale já si myslím,
že bylo učitel sledovaný
v zemi, kde znají tropický paralese,
vědí, jak nebezpečný
to může jít stracit se v takovém dalese.
Myslíš i z toho důvodu,
já nevím, jak v Kolumbii.
V Kolumbii se tohle časté,
že spadne letadlo.
Tak si padá je letadlo, ale
já myslím, že ten příběh
jedna vstoupí do historii,
že tohle se až tolik neděje
za takové lehokolnosti.
Já se ptám, i z toho důvodu,
ty si v té oblasti žil,
ve Venuzule si žil, napřesl si o tom kníhu,
takže ty výš, jak to tam vypadá,
tak jako děje se,
nebo už se v minulosti někdy stalo,
když popádu letadla.
Já si tohle toho, já si tohle ho nebebabuju.
A zvláště jako čtyři malé děti.
To si myslím, že prostě opravou stoupí dojsty,
jak řekí prezident a jak to tady řada
dalších lidí a zvláště,
že to dopadlo dobře.
Ne musím připovinit, že Kolumbii má
historii, unosů právě
bohatých lidí na politiku,
nebo lidí s koneksami,
který do Amazonské džungle
unesli Partizane a chtěli výkupné,
nebo chtěli nějaké lepší podmínky
takže to mohlo dopadnout úplně jinak.
Když se mě ptáš na to,
když se Kolumbie něco tak výlozažila,
tak mě asi nejvíc vstává
na poměti přívěch Ingrid Betancur.
To byla prezidentská kandidátka,
kterou Fark unesla

v roce 2002
a to bylo v dobá,
kdy ta země byla opravou
v opčanské valce.
Na jedný straně levitsový Partizaně,
třiště jen polovojenský jernotky Armada
do toho kukajnové kartely,
a opravdu hrozivej věcí.
Ale ta Ingrid
v té džungly zůstala 6 let
naši v Armadalsu poděla.
A to se samozřejmě taky sledovalo
co co s ním bude, že ona na víc Ingrid
má francoské kořeny
a v té době právě se snažila
nebo byla současná kampaně
na prezidenta.
Tak to bych asi přirovnal, to bylo
taky celá ta země sledovalo,
co se v té džungly opravdu kleděje
a kdy dojde k nějaké záhraní akci
to jdouho trvalo, než jsou by zjistil, kde by mohlo byt.
Takže jí taky považilo je dlouho
zamrtovánek si říží, že tady u těch dětí,
že si lidi mysleli, že to ty děti nepřežijou,
ale samozřejmě každý úplinulý den
to vypadalo, že asi to nebude
šťastný příběh.
Na konce s to šťastný příběh je Gustavo Petro
v prezident Kolumbie to označil
za případ totalního
přežití, který tedy vstoupí do historii.
Ty si sám říkal, že patrně to tak
skutečně bude.
Myslíš si, že to tak vnímá
i celá kolumbijská společnost?
Určitě, já si myslím,
že tak kolumbie po 50 letech
občanských války
po covidu, tedka inflace
jedna z práv, špatná za druhou
tak až dáte země, asi očas
potřebuje nějaký takový příběh
naděje a inspirace.

A...

Jestli to nikdo nezlechčuje třeba?
Nemem, já jsem
před pár nemluvil s jedním domorocem.
Bylo to hodně zajímavé povídání,
protože jeho pohled na
tě děti a na džungli a na všechny
okolnosti, kolem toho byly trochu jiné,
než řekneme nás, bělochu.
Zděláš, že se nezlehčoval nebezpečité
džungli, zdíká dravé zvěře.
Ale pro něj to trošku
si mysleli, že to bylo trošku drama bílem,
že mluvím o tom mediálním humbuku,
sociální sítě a
emocálně vypětý plačtivý správci,
tak teda ten domoroc mi říkal.
Myslím, že to dopadne dobře
to ze tří důvodů, jednak
to jsou do moradé děti
a když narazí na nějaký kmen,
tak ten je ochráněn, že je ochráněn
a ladobtuje si, abyme si je jako zase
a prostě džunglé je naše matka
a když je světě nebezpečná
tak nám taky dává život,
takže on byl dost optimistický
i ještě samozřejmě tvrdil, že
zažil sám, že se některé členové
kmeny stratili v té džungli
a konci i nějaký zkušený lovci
z tomu svým kmeně vrátili ještě po letech
ale nebylo to tak, jako že
Stratili pojeti o čase třeba?
Stratili pojeti o čase, ale vrátili se
z nějakou novou modrosí, z nějakým
znakím novou důvodností, zkušeností
z nějakým novým a vyzem, takže ten
se na to díval trochu jinak,
ale já bych nechtěl by to vyznílo, že
úplně to zlehčoval, protože samozřejmě
je on věděl, že roční dítě
takhle vystavený všem nebezpečným džunglé
takový trošku, jiný pohled taky trošku

krytozoval tu armádu, že
se přité zachráné, jak cichoval
moc hlasitě a tím mohla
přesně si zneprát ty lesní duchy
a ty lesní duchy
ty lety, jiné bytosti byt těm dítem
mohli třeba ublížit po cestě
ale to tak to je
jeden pohled, no a já myslím,
že většina vrstě
vopravdu těm dítem držal palce
a si to sledovala den vodenné
což media samozřejmě
jim to pomáhli, že
ty media to samozřejmě sledovali
a byla tam spoustu samozřejmě spekulací
co se děje, co se neděje
jak daleko ty boháci můžu od nich být
tak nejsou, nakonece vlastně zjistilo,
že ty děti byli jenom 3 hodiny chůze
od toho letadla
takže oni byli poměrně blízko
ale znovu je to tak špatné
je to tak těžký terén, že tam člověk
vlastně daje vopravdu krok
za krokem, že musí obcházet
pro dírat se
ale zvládli to
tak moc díky Edo, že
jsme tady mohli odvypravit tak nějaký
šťastný příběh
ten naslišená
tohle už je všechno z Vinohradské 12
z pravodajského podkástu
Českého rozhlasu
dnes s Edou Freislerem
mým kolegou z zahraniční redakce
který celý příběh pádu letadla
a záhrany dětí v Amazonské džungly
byl ostatně jižní Amerikajemu
blízká, bříl ve Venezuela
a je autorem knihy Venezuela
rozklatráže, která byla nominovaná
i na magnesií Litteru

další téma nabídneme zase za pár hodin
vycházíme krátce po půlnoci
na všech podkástových aplikacích
a pokud nám chcete napsat
tak můžete na mail Vinohradská 12
za Vináče rozhlas CZ
naslišenou zítra
www.vinohradskou.com